

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΝ

Φίλιππε Κ. Ι. Χ....

ΩΡΑ μόλις εύρισκω στιγμὰς μικρὰς ἀναψυχῆς, ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἀγαθὴν ἐφεσίῃ σου. Πρὸ πολλοῦ ἐσκεπτόμην ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, ἣν μετὰ χαρᾶς ἀνέγνωνα καὶ ἤδη εἶμαι πρόθυμος νὰ σοὶ δώσω ἀκριβεῖς πληροφορίας τῶν ὅσων με ἐρωτᾷς. Τοῦ τελευταίου ὅμως ἐκτενοῦς ταξιδίου μου

τὰς ἐντυπώσεις, ἐπιφυλάσσομαι ἵνα διὰ ζώσης σοὶ ἀνακοινώσω, διότι ἀπαιτοῦνται δλόκληροι σελίδες, ὅπως περιγράψῃ τις τὴν μεγαλοπρεπῆ πρωτεύουσαν τῆς Μεγάλης Αὐστρο-οὐγγρικῆς Μοναρχίας, τὰς τοῦ τόσον ἀκμάζοντος ὕλικῶς καὶ πνευματικῶς Βελγίου, Βρυξέλλας, ἢ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ παγκόσμιον πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, τοὺς Παρισίους, καὶ τέλος τὴν βιομηχανικωτάτην καὶ πλουσιωτάτην πόλιν τοῦ κόσμου, Λονδῖνον, ἥτις ὡς καρδίᾳ τῆς παγκοσμίου συγκοινωνίας συνδέει τὰ ἀπώτατα μέρη καὶ ἔθνη τῆς ὑψηλῆς καὶ τὰ λαμπρὰ προάστεια αὐτῆς, ὡς τὸ τσαυτὰς καλλονὰς κεκτημένον Richmond, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου εὐρὺν λόγον ποιεῖς διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὑπάρχοντα θαυμάσιον κῆπον Kew garden ὅστις ἀπὸ φυσικῆς καὶ τεχνικῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενος ἀποβαίνει ἐν τῶν ὠραιωτέρων ὠραισμάτων τοῦ Λονδίνου. Τὸ μέρος τοῦτο ἐγκατέλιπεν ἡμῖν ἀνεξιτήλους ἀναμνήσεις διαφόρων ἐντυπώσεων, ὥστε ἐπιτραπήτω μοι νὰ χρονοτριβῆσω ὀλίγον ἀφοῦ καὶ ἄλλως τε ἀπαιτεῖς τοῦτο.

Ἐρωταίαν τινὰ θερινὴν πρωΐαν, ἀπεφασίσαμεν τρεῖς Ἕλληνες μετὰ τινος εὐγενεοῦς Ἄγγλου, καλῶς γινώσκοντος τὰς διαφόρους τοποθεσίας τῶν μᾶλλον ἀξίων πρὸς θεῶν μερῶν, καθότι ἐν τούτῳ τῷ ῥωμαντικωτάτῳ προαστείῳ τοῦ Λονδίνου διέμεινε πρὸ πολλοῦ ἡ οἰκογένειά του, ἥτις μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν ἠναγκάσθη νὰ μεταναστεύσῃ ἕνεκεν τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν τῶν τέκνων τῆς, ἀπεφασίσαμεν λέγω ν' ἀποσπασθῶμεν ἐπὶ τινὰς ὥρας τῆς τύρβης τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν, τοῦ διηγεκοῦς θοροῦ τοῦ ἀμαξῶν, λεωφορείων καὶ ἄλλων πολλῶν ἵνα ἐξέλθωμεν εἰς ἡρεμότερόν τι μέρος ἐκλέξαντες, ὡς τοιοῦτον τὸ ῥωμαντικὸν Richmond.

Διηρχόμεθα διαφόρους ἐπαύλεις, περιβαλλομένας ὑπὸ ὠραίων καρποφόρων δένδρων ὅτε ὁ συνοδεύων ἡμᾶς Ἄγγλος σταματᾷ ἔμπροσθεν πεπαλαιωμένης ἡμιστέγου οἰκίας καὶ μὲ ὕψος σύννου καὶ μελαγχολικὸν ἐμφαῖνον παλαιὰς ἐντυπώσεις θλίψεων, λέγει, ὅτι ἔχει νὰ διηγηθῇ ἡμῖν θλιβεράν ἱστορίαν, ἣς αὐτόπτης μάρτυς ἐγένετο ὁ πρὸ τινος ἀποθανῶν πατήρ του. Ἐπροχωροῦμεν, οὐδόλως ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν λαβόντες τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην παρατήρησιν τοῦ εὐγενεοῦς Ἄγγλου, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸν εὐθυμον δρόμον γοργῶ τῷ βήματι προχωροῦντες τὸν ἀχώριστον τοῦτον σύντροφον τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος, ὅτε μᾶς προσκαλεῖ νὰ λάβωμεν θέσιν ἐπὶ πετρώδους τινὸς ὑψώματος, κειμένου εἰς γραφικωτάτην τοποθεσίαν κάτωθεν τοῦ ὁποίου διήρχετο ὁ μεγαλοπρεπῆς Τάμεσις. — Ἐνθυμεῖσθε, λέγει, ὁ σκεπτικὸς συνοδοιπόρος μας τὴν σαθρὰν ἐκείνην ἔπαυλιν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἅπαντες εἶδόμεν; Πλησίον ταύτης διέμεινε πρὸ χρόνων ὁ πατήρ μου, ὅστις κατόπιν ἐκ μικρῆς περιουσίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, ἠγόρασε τὴν γνωστὴν οἰκίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ συνέβη περιστατικὸν τι τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ μας, ὅστις ἐσυνείθειζε νὰ διηγητῆται διάφορα συμβεβηκότα κατὰ τὸν βίον του, ἀνεκοίωσεν ἡμῖν τὴν ἱστορίαν κατὰ μίαν χειμερινὴν ἑσπέραν, ἐνῶ ἐκαθήμεθα πλησίον τῆς ἐστίας, ἵνα θερμανθῶμεν ὡς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ τοῦ χειμῶνος ψύχους. —

Καὶ ὁ νέος ἐξηκολούθησεν: Ἡμέραν τινὰ ὄχημα διερχόμενον τὸ χωρίον ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίας, εἰς ἣν εἰσῆλθεν νέος εὐγενὴς μετὰ νέας κόρης ἢ νέας γυναικός, τῆς ὁποίας οἱ μεγάλοι βαθυκύανοι ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ πλούσιοι βόστρυχοι, οἵτινες περιεκάλυπτον τὴν ἐρατεινὴν κεφαλὴν τῆς προσείλκουν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐφ' ἅπαξ μετ' αὐτῆς σχετισθέντος. —

Μετὰ τινὰς ἡμέρας προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ εὐχαριστως ἀπεδεξάμην τὴν πρόσκλησιν. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, δεξιωθεὶς ὑπὸ τοῦ νέου ζεύγους, ὅτε ὁ Κύριος εὐγενῶς μοὶ λέγει—Ἐνταῦθα, δόκτωρ, διαδίδονται πολλὰ καλὰ διὰ τὴν ἐπιστήμην Σας, ὥστε δὲν διατάζω νὰ συστήσω τὴν σύζυγόν μου εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μίρμυρὰν Σας. Ἐγεννήθη μακρὰν τοῦ μέρους τούτου, ἐγ-

κατέλιπεν οικογένειαν καὶ φίλους ὅπως μὲ ἀκολουθήσῃ. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ εὐγενὴς νέος, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νέας συζύγου του βλέμμα πλῆρες ἔρωτος, ὅπερ ἡ νέα ἀνταπέδωκε μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης.

Ἦναγκαζόμενη νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι τόσον συχνὰ, ὥστε μετὰ δύο μῆνας ἔθεωρούμην οἰκεῖος καὶ φίλος τοῦ νέου τούτου ζεύγους. Μετὰ σεκάλου καὶ μοὶ διηγοῦντο τὰ ταξείδιά των, ἐντὸς δ' ὀλίγου μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως ἧτις χαρακτηρίζει τὴν νεότητα, μοὶ ἐκθέτουσι λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν των.

— Ἰατρὲ, μοὶ λέγει ἡ νέα σύζυγος, ἐκεῖ κάτω ἔχω πατέρα, ἀδελφὰς, οικογένειαν, φίλους οὓς πρὸ πολλοῦ ἠγάπων μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγνώρισα τὸν Κάρλον Σαμφῶνα· τώρα ὅμως ἔκλεισα τὴν καρδίαν μου δι' ὅσους ἐμίσησαν τὸν μόνον φίλον μου. Ὁ πατὴρ τοῦ Καρόλου τὸν ἀπέτρεψε τοῦ γάμου τούτου καθότι ἦτο οικογενειακῆς περιωπῆς πολλῶ ἀνωτέρας τῆς κόρης ἐνὸς καλλιεργητοῦ τῶν φυτῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ πατὴρ μου ἐξ ἄλλου μέρους ἀπηγόρευσε τὴν τοιαύτην σύζευξιν διότι ἐδίσταζε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχεν ἀληθὴς ἔρως. Ἦθελον νὰ μᾶς χωρίσωσιν· ἀλλ' ἠγαπώμεθα. Ἰκετεύσαμεν, ἐκλάυσουμεν, ἐπιζητοῦντες χάριν παρ' ὧν ὀφείλομεν ὑπακοήν· ἔμειναν ἄκαμπτοι, ἀλλ' ἡμεῖς ἠγαπώμεθα. Συνεζεύχθημεν λάθρα καὶ μετὰ πολυήμερον πλοῦν ἀφικώμεθα ἐνταῦθα, ἵνα διέλθωμεν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἐν ἡσυχίᾳ μακρὰν τῶν ἀκάμπτων καὶ μνησικακῶν συγγενῶν τῶν προσπαθούντων παντὶ σθένει ν' ἀποπνίξωσι πᾶσαν καλὴν ἰδέαν καὶ πρᾶξιν παρὰ τοῖς σεβαστοῖς μοι γονεῦσι χάριν χαμερπῶν φρονημάτων μίσους καὶ ἀντιζηλίας. Καὶ εἰς ἐπίμετρον ὅλων τούτων ἀπερχομένη ἔλαβον ὡς τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν τὴν τοῦ πατρός μου κατάραν!... ἰδοὺ διατὶ, ἰατρὲ, δὲν μείδιω πάντοτε, ἐμπροσθεν καὶ αὐτοῦ τοῦ προσφιλοῦς μοι Καρόλου.

Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὴν θλιθερὰν ταύτην ἱστορίαν τοῦ δυστυχοῦς τούτου ζεύγους καὶ προσεπάθουν δι' ἄλλων ὅπως ἐναντίας φύσεως ἁμιλιῶν ν' ἀποτρέψω αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν ταύτης.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἐθὴλ (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δύστηνος σύζυγος) μοὶ ἐφάνη κακοδιάθετος. Τὴν ἠρώτησα μεθ' ὅλου τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐλάμβανον δι' αὐτὴν, ὅτε αὐτὴ μετὰ τεθλιμμένης καρδίας μοὶ λέγει: Ὁ Κάρλος φεύγει, πηγαίνει εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἐξαργύρωσιν τῶν χρημάτων, ἅτινα πρό τινας ἔπεμψαν ἡμῖν.—

Καὶ τότε θὰ ἐπανέλθῃ; ἐρωτῶ περιέργως.—

Μειδιά, ἐρυθριᾷ ὀλίγον καὶ μετὰ γλυκείας φωνῆς μοὶ ἀποκρίνεται τὸ «ἐσπέρας».—

Ἦτοιμαζόμενη ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν τῆς νέας, ὅτε ὁ ἱποκόμος ἀναγγέλλει τῷ Κυρίῳ ὅτι ἡ διαταγή του ἐξεπληρώθη.—

Ἡ Ἐθὴλ ἐγείρεται, κατέρχεται εἰς τὸν κῆπον καὶ θωπεύουσα τὴν χαιτήν τοῦ ἵππου, ἔκλινεν ἡσυχῶς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ λαίμου

τοῦ ζόφου ἵνα ἀποκρύψῃ τὰ καταβρέυσαντα ἐπὶ τῶν παρεϊῶν της δάκρυα.
 Ὁ Κάρολος ἤλθε καὶ ἀσπάζόμενος ταύτην εἰς τὸ μέτωπον, τῇ λέγει, μετὰ βλέμματος πλήρους ἀγάπης.

Φιλτάτη μου! πρώτην ἤδη φοράν ἀποχωριζόμεθα ὥρας τινὰς ταυτοχρόνως.

Ἀπῆλθε· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀπεμακρύνθην τῆς οἰκίας ταύτης, ὥστε μετὰ ἐν τέταρτον εὐρισκόμενην ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μικρᾶς μου ἐπαύλειως ἀναλογιζόμενος ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας τὸν ἀκραίφνη καὶ ἀμοιβαῖον ἔρωτα τὸν ἐνυπάρχοντα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασμαμάτων.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε, δὲν εἶχον δ' ἀποτελειώσῃ τὸ λιτόν μου δεῖπνον ὅτε ὁ ὑπηρετὴς μὲ παρεκάλει ἐκ μέρους τῆς Κυρίας Ἐθῆλ Σαμφώνος νὰ υπάγω ἐκ νέου.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ὁδοιπορίαν εὐρισκόμενην πλησίον τῆς ὡραίας μου ἀσθενοῦς τὴν ὑποίαν εὔρον εἰσέτι ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν.

Βλέπετε πῶς ἤργησεν, ἰατρί; Ὁφείλει νὰ ἦτο ἐδῶ πρὸ δύο ὥρῶν. Ἴδου ἡ ὀγδόη καὶ ἀκόμη τίποτε. Ἦτο πελιδνὴ, ὠχρὰ· τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρεϊαὶ της ἐλάμβανον διαφόρους φάσεις χρωμάτων· οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἀξιολύπητον κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς μου.

Δάκρυα ἔρρεον ὑπὸ τὰ βλέφαρά της, τὰ δὲ σπασμωδικῶς κινούμενα λευκὰ χεῖλη της κατεδείκνυσον τὰς προσπαθείας, ἃς κατέβαλλεν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἐκροὴν τῶν δακρύων.—Χάριν τῶν τέκνων σας, Κυρία, τῇ λέγω.

Ἄ! ἔχετε δίκαιον, ἐπιθύρισε· καὶ ἐγερθεῖσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχε τράπεζα μετὰ δύο παρψίδων διὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν· τοῦτο μοὶ ἐφάνη τόσον λυπηρὸν ὥστε ἔμεινα ἀκίνητος χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν.

Ἡ Ἐθῆλ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς της, ἐν ἀρρήτῳ μελαγχολίᾳ ἐσιώπα· εἶτα πρὸς ἐμὲ αἰφνιδίως στρεφομένη, λέγει·

— Ἄ! δόκτωρ, τὸ βλέπω, καὶ σεῖς εἰσθε ἀνήσυχος.

— Διόλου, Κυρία μου διόλου, ἀπεκρίθην ἀφελῶς καὶ μετὰ δισταγμοῦ. Δὲν ὑπάρχει τις αἰτία ὥστε νὰ ἀνητυχῶ· τὸ χωρίον εἶνε ἀσφαλὲς καὶ ἔπειτα οὐδεὶς γνωρίζει ὅτι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα.

— Μοῦ ἐπῆλθεν ἰδέα τις φοβοῦμαι μήπως ἡ συμμορία αὕτη τῶν ξένων θεριστῶν ἢ διελοῦσα τὴν πρῶτην ταύτην ἐντεῦθεν...

— Ἄλλὰ Κυρία Σαμφὼν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς βλέπω τόσον ἀνήσυχον. Ἐπὶ τέλους θὰ υπάγω πανταχοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου σας καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄστυ.

— Ὡ εὐχαριστῶ φίλε μου! ἐφώνηξεν ἡ Ἐθῆλ. Σᾶς συνοδεύει καὶ ὁ κηπουρὸς μετὰ τοῦ ὑπρέτου. Ἐρευνήσατε πανταχοῦ.

— Φίλοι μου, εἶπον εἰς τοὺς μετ' ἐκπλήξεως παρατηροῦντας ὑπηρετάς, ἀνάψατε τὰς δάδας καὶ ἀκολουθήσατέ με. Κυρία, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανέλθωμεν, ἐλπίζω, μετὰ τοῦ συζύγου σας, ὅστις τίς οἶδε διὰ

ποίαν μικράν αἰτίαν ἐβράδυνε. Μὴ ἀποθαρρύνεσθε, θὰ ἐπιστρέψωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

— Θὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἐψιθύρισε ἡ Κυρία Σαμφῶν μετὰ πνιγῆς φωνῆς.

— Ἀδύνατον, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ταχέως, τῇ εἶπον: ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ διακινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ σας καὶ ἡ τοῦ τέκνου σας.

— Θὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἐθὴλ.

᾽Ω! τότε κατεῖδον πόσον σκληρὰ θὰ ἦτο ἡ μόνωσις τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἐὰν εἶχεν ἐκεῖ τὸν πατέρα της, μίαν μητέρα, θὰ τὴν διέταττον νὰ μείνῃ ἀλλ' ἦτο μόνη ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνευ στηρίγματος ἄνευ προστασίας: ἐνῶ δ' ἔσπευδον ν' ἀπέλθω, ἀπεκρίνατο μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

— Θὰ σὰς ἀκολουθήσω.

Ἀνεχωρήσαμεν. Τὰ νέφη ἐκάλυπτον ὀλόκληρον τὸν οὐρανὸν ἐμποδίζοντα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀστέρων.

Οἱ εἰς μικρὰ ἀποστήματα τεθειμένοι φανοὶ ἐφώτιζον ἀμυδρῶς μόνον τὸ μέρος, ὅπερ ἐμέλλομεν νὰ διέλθωμεν. Ὁ ὕπηρετης προηγεῖτο. Ἐφερε τὴν δᾶδα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν διὰ νὰ προβλέπῃ τὰς τάφρους καὶ τοὺς θάμνους τοὺς φράττοντας τὸν δρόμον. Ὅπισθὲν του εἶπετο ἡ κυρία Ἐθὴλ, ὁ κηπουρὸς καὶ ἐγὼ, ἀναζητοῦντες μετ' ἀθιμονίας ν' ἀνιχνεύσωμέν τι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, προσεκαλοῦμεν διὰ τῶν φωνῶν μας τὸν Κάρολον.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δάσος: ἡ βροχὴ ἔπιπτε μεθ' ὀρυκτοῦ, αἱ δ' ἐπὶ τῶν φύλλων προσπίπτουσαι σταγόνες προὔξενον θόρυβον τοιοῦτον ὥστε τὸ πᾶν ἐφαίνετο κλυθυμηρὸν ἐνώπιόν μας.

Τὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματα τὰ καλύπτοντα τὸ σῶμα τῆς Ἐθὴλ ἐγένοντο ἐντὸς ὀλίγου ὑπὸ τῆς βροχῆς ψυχρά. Οἱ εἰς τοὺς θάμνους προσκρούοντες πόδες μας, ὑπέφερον πολὺ. Αἱ φωναί μας αἱ προσκαλοῦσαι τὸν Κάρολον ἐγένοντο τόσον βραγχώδεις, ὥστε ἐνεποίουν φόβον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς. Δὲν ἐτόλμων νὰ παρατηρήσω τὴν Ἐθὴλ. Τῇ ἀληθείᾳ ἐφοδοῦμην μήπως τὴν ἴδω ἐκπνεύσαν ἔμπροσθέν μου.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε στιγμή καθ' ἣν, καίπερ κεκμηκότες, περίφοβοι, ἐβαδίζομεν σιωπηλοὶ, ἡ κυρία Ἐθὴλ μᾶς ἀποκρούει αἰφνιδίως, ὀρυκτὰ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ῥίπτουσα ἑαυτὴν ἐντὸς τῶν θάμνων. Τὴν ἠκολούθησαμεν. Ὅτε ἠδυνήθημεν νὰ ὑψώσωμεν μίαν δᾶδα διὰ νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀντικείμενον φεῦ! τὴν εὗρομεν γονυπετῇ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος τοῦ Καρόλου Σαμφῶνος. Ἦτο ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς τεθαμβωμένους καὶ τὸ μέτωπον αἱματόφυρτον ἐκ μιᾶς πληγῆς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς κεφαλῆς.

— Ἰατρὲ, μοὶ λέγει ἡ Ἐθὴλ. Ὁ Κάρολος ζῆ ἀκόμη;

Ἐκυψα, ἔψαυσα τὸν παλμὸν τοῦ Καρόλου, ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἔμεινα σιωπηλός.

Ἡ Ἐθὴλ ἐξηκολούθει νὰ μὲ παρατηρῇ: ἀλλ' ἀπελπισθεῖσα πλέον

ἐκ τῆς ἐπεκταθείσης σιωπῆς μου, πίπτει λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ τεθνεώτος σώματος τοῦ συζύγου της χωρὶς νὰ ἐκφέρει λόγον ἢ κραυγὴν.

Ἄλλὰ, φίλοι μου, λέγει ὁ ἀγαπητός μας Ἄγγλος, νομίζω ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ διακόψωμεν ἐνταῦθα τὴν θριβερὸν τρύτην ἱστορίαν, καθότι ἡ ἕκτη μετὰ μεσημβρίαν ἔχει παρέλθει καὶ....

Ὅχι, τῷ ἀπεκρίθημεν μὲ φωνῇ ὄλοι, θὰ μᾶς ὑποχρεώσητε· ἐξακολουθήσατε, δὲν βλέπετε μὲ ὅποιον ἐνδιαφέρον σᾶς ἀκροώμεθα.

Τῷ ὄντι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διηγῆσεως ταύτης, οὐδὲν κίνημα ἢ μειδίαμα παρήχθη· τὸν κνκντίον ἐθεάθησαν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τινῶν ἐξ ἡμῶν.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησε·

Τὴν Ἐθὴλ Σαμφῶνος, ἐξηκολούθει ὁ πατὴρ μου, μετενεγκόντες εἰς τὴν οἰκίαν ἐναπεθέσαμεν εἰς τὴν κλίνην εἰς ἣν ὀλοκλήρους ὥρας ἔμεινεν ἀνάισθος·

Εὐρισκόμην πλησίον τῆς δυστυχῆς γυναικὸς καταβρέχων τοὺς κροτάφους της δι' ὕδατος δροσεροῦ, καιροφυλακῶν μετ' ἀγωνίας τὴν λυπηρὰν καὶ ἐν τούτοις εὐτυχῇ στιγμῆν, καθ' ἣν ἤθελον ἴδῃ πνοήν τινα ἐξερχομένην τῶν χειλέων της. Μετὰ τινα λεπτὰ ἔφερον ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς χήρας Σαμφῶνος κοχλιάριον ἰατρικοῦ ποτοῦ, ὅπερ ἔκρινε ἀναγκαιότατον διὰ τὴν ἀσθενῆ μου. Πίστετε, Κυρία, τῆς λέγω, ἀλλ' αὐτὴ ἀπόθει αὐτὸ, κρατοῦσα τὰ χεῖλη συνεχῶς κεκλεισμένα.

Κυρία, τὸ τέκνον σας, ἐπαναλαμβάνω μετ' ἀδημονίας.

Ἡ Ἐθὴλ ἐγείρεται, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της στρέφεται πρὸς τὸ μέρος πρὸς ὃ τῇ ἐπαρουσίαζον τὸ φάρμακον, λαμβάνει αὐτὸ καὶ ἐπαναπίπτει ταχέως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της.

Τοῦ λοιποῦ, δὲν ὠμίλει, ἀλλ' ὑπῆκουε μηχανικῶς εἰς ὅλας μου τὰς παραγγελτίας.

Μόνος ἀπησχολήθη διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Καρόλου. Οὐδὲν θετικὸν ἐγνώριζον περὶ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου του. Δὲν εἴρομεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ χρήματα, ἅτινα ὤφειλε νὰ φέρῃ ἐκ τῆς πόλεως. Διηρεύνησα ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου πᾶσα ἰδέα πρὸς ἀναζήτησιν τούτων ἐξέλιπε. Προσεπάθησα νὰ μάθω παρὰ τῆς Ἐθὴλ ἂν προϋτίθετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογενεῖάν της ἢ ἐκείνην τοῦ συζύγου της, διὰ τὰ διατρέξαντα. Ἄλλὰ, τίποτε· αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἐγνώριζε τὴν ἐν τῷ μεμονωμένῳ τούτῳ σπηλαίῳ οἰκτρῶν κατάστασιν τῆς ἀτυχῆς χήρας τοῦ Καρόλου.

Θαμνῶς τὴν ἐπισκεπτόμην καὶ σιωπηλῶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρ' αὐτῇ ἔμεινον. Διευκτέρευεν ἐν τῷ παραθύρῳ, τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, γονυκλινῆς ἐνίοτε, τὴν κόμην ἀτάκτως περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα καὶ μελανειμονοῦσα, προσήχθετο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ τόσον οἰκτρῶν τέλος σχόντος συζύγου της.

Ἐπὶ τέλους μετὰ μῆνα τοιούτων συμβεβηκότων ἡ Ἐθὴλ ἔδιδε τὴν

ζωὴν εἰς ἓν τέκνον. Ὅτε τῇ ἐπαρουσίασά διὰ πρώτην φοράν τὸ τέκνον τῆς Κάρουλε! ἐφώνησεν ἡ δυστυχῆς χήρα καὶ δάκρυα ὡς χεῖμαρρος ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Τὸ τέκνον ἔλαβε τὸ τόσον προσφιλὲς δι' αὐτὴν ὄνομα Κάρουλος, ὅπερ ἐναπέθεσαν ἐντὸς μικρᾶς κοιτίδος παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός. Διήρχετο τὰς ἡμέρας, τὰς ἐσπέρας, καθημένη πλησίον τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου τῆς, ὅτε δ' ἤρχόμην νὰ τὴν ἴδω μοὶ ὠμίλει ἀναζητοῦσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς φροντίδας ἃς ὤφειλε νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου τῆς· ἐφοβείτο τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, καὶ αὐτὴν τὴν ἐλαφροτέραν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Κλίνουσα πρὸς αὐτὸ, τὸ ἐκάλυπτε διὰ τοῦ σώματός τῆς, θερμαίνουσα αὐτὸ διὰ τῶν χειλέων τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελε, κινουσα τὸ λίκνον, νὰ τραγουδήσῃ ὅπως ὁ ὕπνος κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ τῆς Καρόλου. Πτωχὸν παιδίον, ἦτο ὠραῖον, γλυκὺ, εὐπειθές, ὡσὰν ἡ λύπη ὅμως τῆς μητρός καὶ πρὶν τῆς γεννήσεώς του εἶχεν εἰσδύσει μέχρις ἐκεῖνου, τόσον ὥστε καὶ αὐτὸ κατέστη μελαγχολικὸν καὶ κάτωχρον. Οὐδόλως ἐκλαυθμήριζε· ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἐμειδία. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ρέοντα δάκρυα τῆς μητρός ἐψύχαινον τὴν ψυχὴν του. Ἡ ὠχρότης τοῦ παιδίου μετὰ τῆς ἀδυναμίας δλονὲν ἐπροχώρει, οὕτως ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κατάστασις τοῦ τέκνου ἀμφιταλαντεύετο μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις τὴν ἀνησυχίαν καὶ θλίψιν τῆς δυστυχοῦς χήρας τῆς ὁποίας αἱ πλησίον τοῦ ὑποφέροντος τέκνου τῆς διανυκτερεύσεις καὶ κοπιώδεις περιποιήσεις, ἐξησθένισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τόσον τὰς δυνάμεις τῆς, ὥστε ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν κατάστασιν καὶ αὐτῆς τῆς ἀτυχοῦς μητρός.

Ἐννοεῖται εἰς ὁποίαν δυσάρεστον εὐρισκόμην θέσιν, βλέπων τὰς διαδοχικῶς ἐν τόσῳ βραχεῖ διαστήματι ἐπελθούσας ἀπεριγράπτους συμφορὰς εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ὅπως ἴσως πραγματοποιηθῇ τὸ ἀγγλικὸν ἐκεῖνο ρητόν· « One misfortune never comes Singly » τούτεστι· « Τὸ δυστύχημα συνεπάγεται δυστυχήματα. »

Ἀπώλεσα τὰς ἱατρικὰς μου γνώσεις καὶ ἐταλαντευόμην νὰ γράψω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἱατρικόν, φοβούμενος μήπως ἡ κατάστασις τῶν ἀσθενῶν μου χειροτερεύσῃ. Ἐν τούτοις ἡ θέσις τοῦ παιδίου ἐβελτιούτο, ἐνῶ ἡ τῆς μητρός ἐδείκνυε καθ' ἐκάστην συμπτώματα χειροτερεύσεως. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκάθητο ἄφωνος, ἀκίνητος, παρατηροῦσα τὸ τέκνον τῆς· ἡ χεὶρ τῆς ἐξήπτησε τὴν ἰδιόκτην μου. Τὸ ἀγαπάτε, φίλε ἱατρέ; ἐψιθύρισε.

Δὲν θὰ τὸ ἐγκαταλείψω, τῇ λέγω, καὶ ἂν ἀκόμη ἀποκτήσῃ καλλιτέρους φίλους ἐμοῦ. Τὸν Θεὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν πτωχὸν ἱατρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἰδοὺ οἱ προστάται εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύεσθε τὸ τέκνον Σας.

Πρωῖαν τινὰ μὲ ἐκάλεσε πλησίον τῆς· ἐξάγει ἀμέσως τὴν ἰσχνὴν χεῖρά τῆς καὶ δεικνύουσα φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεχαραγμέναι λέξεις τινές, μοὶ λέγει μετὰ στενοχωρίας καὶ κόπου πολλοῦ ἐμφαίνοντος τὰς ὀλονὲν ἐκλιπούσας δυνάμεις τῆς.

— Φίλε ιατρά, δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω, ἀποτελειώσατε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἄνεγνωσα τὸ ἐμπεριεχόμενον :

«Μυλόρδε, ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ καθ' ἣν Σᾶς γράφω καὶ » τοῦτο διότι ὑποφέρω καὶ εἶμαι ἐπιθάνατος. Ἄφινω ἄνευ προστάτου » τὸν μικρὸν Σας ἔγγονον Κάρολον.

»Μυλόρδε, δὲν ζητεῖ μέρος τῆς περιουσίας Σας, ἀλλὰ θέσιν ἐν τῇ » καρδίᾳ Σας. Ἐξ ὅλων τῶν πραγμάτων ἐν τῇ ζωῇ δὲν ἐνόησεν εἰμὴ » τὸν πρὸς τὴν μητέρα του ἔρωτα. Ἄλλ' ἐγὼ ἡ δύστηνος τὸ ἐγκατα- » λείπω διὰ παντός. Ἀγαπήσατε τὸ τέκνον μου, Μυλόρδε.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ, οὐχ ἤττον ἐνόησα ὅτι αὐτὴ ἀνεφέρετο εἰς τὸν πατέρα τοῦ συζύγου της, πρᾶγμα ὑπερ πρὸ πολλοῦ μετ' ἀγωνίας ἐζήτητον. Ὅθεν ἐγὼ κατὰ διαταγὴν της ἀπετελείωσα τὴν ἐπιστολὴν οὕτως :

«Τῆς Κυρίας Ἐθὴλ Σαμφῶνος ὀλίγαι ἡμέραι τῇ ὑπολείπονται. Τίνες » εἰσὶν αἱ διαταγαὶ τοῦ Λόρδου Ἀλβέρτου Σαμφῶνος ὅσον ἀφορᾷ τὸ τέ- » κνον ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ Σας;

Ἄ ἰατρός.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐστάλη εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ διαμένοντα πατέρα τοῦ συζύγου της Λόρδον Ἀλβέρτον Σαμφῶνα κεκτημένον μεγάλην φήμην καὶ περιουσίαν. Ἄπαντες ἐπεριμένομεν ἀνυπομόνως τὴν ἀπάντησιν τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ μάλιστα ἡ Ἐθὴλ, τῆς ὁποίας ἡ κατάστασις ἔβαιναν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ πρὸς τὰ χεῖρω.

Μετ' ἀγωνίας ἑβδομαδες τινὲς παρῆλθον. Ὁ θάνατος ἐπλησίαζεν ἡ μᾶλλον ἴσως αὕτη ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Ἐθὴλ, καὶ ἐν τούτοις οὐδόλως εἶχεν ἀπελπισθῆ ὥστε νὰ ἐκφέρῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ὕβριν ἢ βλασφημίαν. Ἡ πίστις εἶναι μέγα πρᾶγμα.

Καὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον ἐκράτει τὸν υἱὸν της εἰς τὰς χεῖρας της κατόπιν προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτόν.

Πτωχὸν παιδίον! τῷ λέγει, ἐντὸς ὀλίγου ἀποθνήσκω καὶ θὰ καλεῖσαι ὄρφανὸς πατρός καὶ μητρός. Τότε πλέον σὺ μόνον ἄνευ οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ προστάτου. Σὲ παραδίδω ὅθεν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τοῦ ἐν ταῖς στέγαις διαιτουμένου στρουθίου, θὰ ἐπαγρυπνήσῃ βεβαίως καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρφανου. Καὶ ριφθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ, τὸ κατησπάζετο διηλεκτῶς μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου της.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θόρυβος ἀσυνήθης ἠκούσθη ἐξωθεν τροχοὶ ἀμάξης ἐσταμάτησαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ κήπου. Ἀνοίξας ταύτην ἐξεπλάγην, εὐρεθεὶς ἔμπροσθεν σεβασμίου καὶ ἐπιβλητικοῦ γέροντος, οὕτινος τὸ παράστημα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του μοι ὑπενθύμισαν ἀμέσως τὸν ἐν τῇ ἀφηγήσει της περιγραφέντα Λόρδον Ἀλβέρτον Σαμφῶνα, ἦτοι τὸν πατέρα τοῦ συζύγου της.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σὰς, μοι λέγει ὁ Λόρδος Σαμφών.
 Προτίθεται νὰ κατέλθω μέχρι τῆς Ἰταλίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦλθον
 ὁ ἴδιος ὅπως κανόνισα τὴν τύχην τοῦ ἐγγόνου μου Καρόλου. Καὶ ἡ
 κυρία Ἐθὴλ Σαμφών;

— Ἡ κυρία Ἐθὴλ ζῆ εἰσέτι, Μυλόρδε, τῷ ἀπεκριθῆν.

Μετ' ἀπεριγράπτου λύπης ἔβλεπον τὸν Λόρδον εἰπερχόμενον ἐν τῷ
 μικρῷ δωματίῳ τῆς Ἐθὴλ, τὸ τοσοῦτον ἀπλοῦν, οὐδόλως συγκρινόμενον
 μὲ τὰ λαμπρὰ καὶ πλοῦσια ἐνδαιτηήματα τοῦ ἀνακτόρου του. Ἐπλη-
 σίασε τὴν κλίνην τῆς νύμφης του, ἥτις ὡχρὰ ἀλλ' ὠραία εἰσέτι ἐκρά-
 τε τὸν ὄσον οὐπω ἀπορραφίζόμενον υἱὸν τῆς.

Μετ' ἐκπλήξεως προσβλέπουσα ἡ δυστυχὴς χήρα τὸν ἄρτι ἀφικό-
 μενον ξένον καὶ μετ' ἀγωνίας ψιθυρίσασα τὰς λέξεις: «Θεέ μου, βοήθη-
 σον τὸ τέκνον μου,» παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἐκεί-
 νου, ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον ἀπεποιεῖτο νὰ τοῖς τείνῃ χεῖρα ἀρωγῶν.

Ἄκρα σιγῇ ἐπεκράτησε κατόπιν ἐν τῷ δωματίῳ οὐδεὶς ἐκινεῖτο οὔτε
 ὠμίλει. Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ Λόρδος Α. Σ. ἐγειρόμενος μοι λέγει: Ἀπο-
 μάκρυνον τὸ παιδίον τοῦ δωματίου τῆς μητρός του καὶ ἀκολουθήσατέ
 με, ἰατρέ· θὰ σὰς ἐκθέσω τούς σκοπούς μου ὄσον ἀφορᾷ τὸ τέκνον τῆς.

Τὸ παιδίον εὐρίσκετο εἰσέτι πλησίον τῆς μητρός του. Ἐπλησίασα
 πρὸς αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύνω παρηγορητικούς λόγους, προσε-
 πάθησα, σπογγίζων τὰ ἐν τῷ ὠραίῳ καὶ γλυκεῖ ἀλλὰ ὡχρῷ προσώπῳ
 του ῥέοντα δάκρυα, νὰ τὸ ὀδηγήσω ἔξω τοῦ δωματίου. Ἄλλ' ὁ Κάρο-
 λος ἀνθίστατο, οἱ δὲ βροχιονέες του ἔσφιγγον ἰσχυρότερον τὴν μητέρα
 ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ἡ ἐνκντίωσις αὕτη τοῦ παιδίου ἤγγισε τὰ βα-
 θύτατα τῆς καρδίας μου. Ἐν τούτοις ἐπανέλαβον τὰς προσπαθείας μου
 καὶ ταύτην τὴν φορὰν ὑπεχώρησε, μὴ δυνηθὲν πλέον τὸ πτωχὸν ν'
 ἀντισταθῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἡμῶν.

Κάρολε, ἀγαπητόν μου παιδίον, διατὶ κλαίεις; τῷ λέγω.

Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε, μοι ἀποκρίνεται μετὰ συντετριμμένης
 καρδίας.

Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν συγκίνησιν καὶ λύπην ἣν ἄκν-
 τες ἠσθιάνθημεν ἐκ τῶν λόγων τούτων. Ἐσυρα πλησίον μου τὸ ἀπορ-
 ρανισθὲν παιδίον καὶ προσεπάθησα μὲ καταπραῦντικούς λόγους νὰ παύσω
 τὰ ἀκαταπαύστως ῥέοντα δάκρυά του.

Μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθομεν ὁμοῦ καὶ στάντες γονυκλινεῖς, προ-
 συχήθημεν ὑπὲρ τῆς ἄρτι θανούσης μητρός καὶ φίλης:

Μήτηρ, εἶπον, ἥτις τοσαύτας λύπας καὶ πόνους ὑπέστης ἐν τῷ προσ-
 καιρῷ τούτῳ κόσμῳ, ἔσο ἤδη εὐτυχής· ὁ υἱός σου, ἡ μόνη σου παρηγο-
 ρία, τὸ ἀγαπητὸν αὐτὸ καὶ μονάκριβον τέκνον σου, ἐσώθη· τὰ δάκρυα
 καὶ αἱ παρακλήσεις σου εἰσηκούσθησαν καὶ ὁ Κάρολος ἐντὸς ὀλίγου
 καθίσταται κάτοχος μεγάλης περιουσίας.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ Λόρδος Ἀλβέρτος Σαμφών κατέστησεν αὐτὸ τὸν μόνον

κληρονόμον καὶ διάδοχον τῶν ἀπεράντων αὐτοῦ γαιῶν, χορηγήσας αὐτῷ συγχρόνως τὴν ἐμπρέπουσαν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν.

Τοιοῦτο τὸ τέλος τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ἱστορίας, λέγει ὁ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας κεκμηκῶς συνοδοιπόρος μας. τῆς ὁποίας αἱ περιπετειῶδες σκηναὶ θὰ ἔδωκαν ὑμῖν ὑποθέτω, διδάγματα ἀρκετὰ ὠφέλιμα διὰ τὸν κατόπιν βίον μας.

Εὐχαριστήσαντες ἐπανελλημενῶς τὸν εὐγενῆ Ἕλληνα διὰ τὴν ἀληθῶς θλιβεράν ταύτην διήγησιν, ἀνεχωρήσαμεν ἅπαντες ἐν τάχει ὅπως φθάσωμεν ἐγκαίρως διὰ τὸ κατὰ τὴν 8^η ἀκριβῶς ἀναχωροῦν τραῖνον ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν περιπετειῶν τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου Βρεττανοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ σοὶ ἐκθέσω ἐνταῦθα διὰ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων καὶ τῶν καλλονῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκόσμησεν αὐτὴν διηγούμενος ὁ εὐγενὴς φίλος.

Ἐρωσο.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΙΝΙΓΜΑ

(Κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Heine).

Παρὰ τὸ κύμα τῆς ἀκτῆς
ἐν θερινῇ ἐσπέρᾳ
θεᾶται νέος ποιητῆς
τὸ ἀπειρον ὑγρὸν,
τὴν γῆν καὶ τὸν αἰθέρα, —
καὶ λέγει ἀπορῶν:

«Χρυσᾶ μου ἄστρα, διατί
ἐκεῖ φωτοβολεῖτε;
Σὺ αὔρα, φίλη πτερωτή,
τί πνέεις δροσερά;
Καὶ τί συμπολεμεῖτε,
ὦ κύματ' ἄλμυρά;»

Ἄλλὰ τῶν ἄστρων ὁ χορὸς
φεγγοβολεῖ καὶ πάλιν,
ἢ αὔρα πνέει λιγυρῶς
εἰς κύματα γλαυκά, —
καὶ μόνον λέξιν ἄλλην
εἰς ἄφρων προσδοκᾷ!

(Νοέμβριος 1885)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ